

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2007 r., sygn. akt: V KK 15/07

Teza: *Przepis art. 439 k.p.k., jako posiadający charakter wyjątkowy, nie może być poddany wykładni rozszerzającej. Stąd też wskazane w nim bezwzględne przyczyny odwoławcze są wyliczone w sposób wyczerpujący.*

„[...] Nie ulega wątpliwości, że przepis art. 439 k.p.k., jako posiadający charakter wyjątkowy, nie może być poddany wykładni rozszerzającej. Stąd też wskazane w nim bezwzględne przyczyny odwoławcze są wyliczone w sposób taksatywny. O tym, że te akurat zostały przez ustawodawcę potraktowane w sposób szczególny jako przyczyny odwoławcze o charakterze bezwzględnym, a więc takie, których stwierdzenie każdorazowo implikuje konieczność uchylecia zaskarżonego orzeczenia, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia, zdecydowała ich szczególna waga. (...) Tym samym, obrońca skazanego nie tylko popada w wewnętrzną sprzeczność w tej swojej kasacyjnej argumentacji, ale najwyraźniej też nie zauważa, że wyliczenie zawarte w art. 40 § 1 k.p.k. ma charakter zamknięty, co wyklucza możliwość wyłączenia sędziego z mocy prawa z innych - niż w tym przepisie wskazane - powodów. Wymienione w tym przepisie przesłanki wyłączenia sędziego z mocy prawa nie mogą być zatem uzupełniane w drodze wykładni. [...]”.